SINIMUSTA

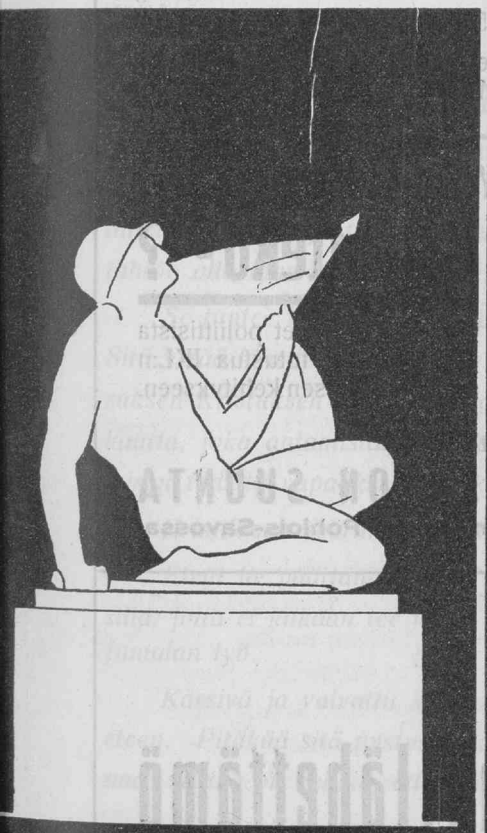

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA....!"

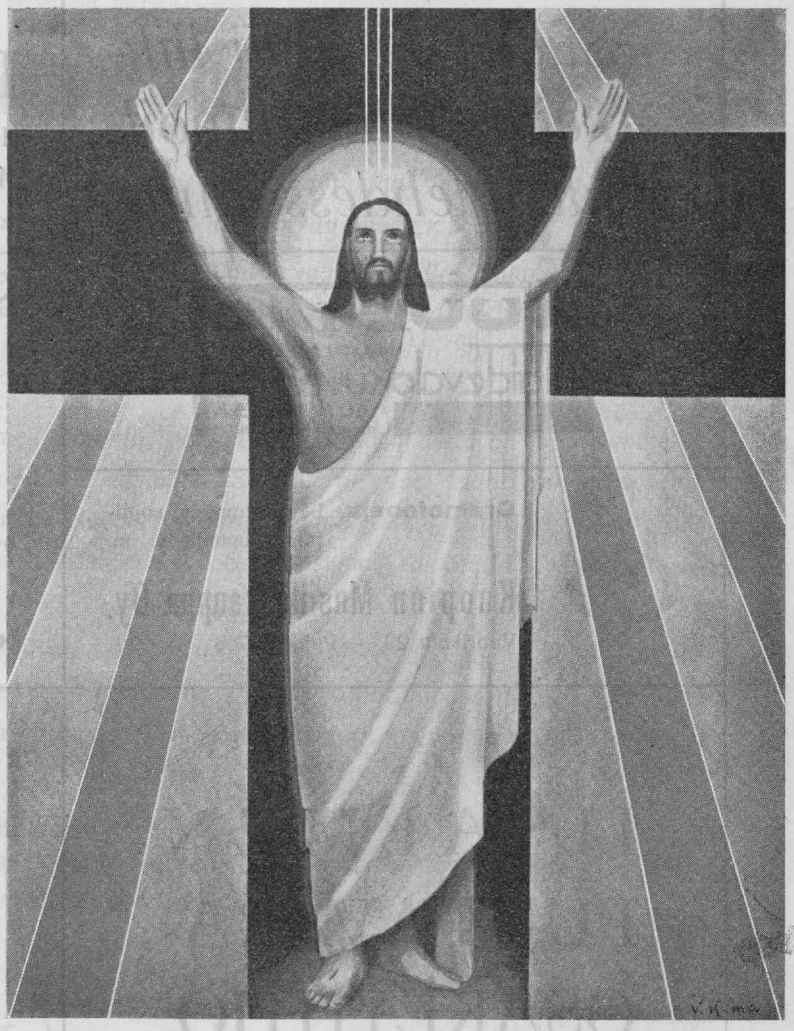

N:o 8 Huhtikuun 18 p:nä 1935

V.K-ma.

Edullisin ensiluokkaisten painotöiden valmistaja on

KIRJA PAINO Aa

HELSINKI
ILMARINK. 2
PUH. 47006.

Sinimustat!

Suosikaa niitä liikkeitä, jotka ilmoittavat lehdessämme.

Käyttäkää yksinomaan meidän myymiämme jokapäiväisiä kulutustavaroita:

IKL:n sinimustia tulitikkuja, tupakkaa, kahvia, saippuoita, kirjepaperia, -kuoria.

Rek. tavaramerkki.

UUTUUS. IKL:n makeiset.

Kauniit sinimustaväriset kuvapostikortit, kaikkialla käytäntöön.
17 eri lajia.
Sinimustien Po:ille samat myyntipalkkiot kuin muillekin.

Uusi täydellinen hinnastomme IKL:n arpaluettelon yhteydessä.

IKL:n TASKUKIRJA on välttämätön jokaiselle järjestön jäsenelle.

IKL:n Kauppa Oy.

Helsinki, Mikonk 15 A. P. 20306 (sarja) 26404
Myyntikioski: Keskuskatu 7, Helsinki.
(Mustan Karhun eteisaulassa.)

JUKKA KUUSISTO
suomalainen
Taidevalokuvaamo
HELSINGISSÄ
Unionink 45. Puh. 92173

Gramofoneja, Levyuutuuksia, soittimia, nuotteja y. m.

Kuopion Musiikkikauppa Oy.
Vuorikatu 23 — Puhelin 708

Savolaiset!

Haluatteko - -?

tarkat selostukset poliittisista tapahtumista, tutustua IKL:n ohjelmaan ja sen kehitykseen.

Tilaa silloin

SAVON SUUNTA
IKL:n äänenkannattaja Pohjois-Savossa.

IISALMEN PUUTAVARA-OSAKEYHTIÖ.

IKL:n Kahvilähettämö

Kuopio, Tulliportink. 15. Puh. 1555.

Jäsenet!

Suositelkaa ja käyttäkää omaa kahvilaanne!

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 8 **18. 4. 1935**

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

—

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO SNELLMAN, toimitussihteeri ja
Auki 11—15. Puhelin 20306 taloudenhoitaja

Päivän sana.

Täällä vieraillut norjalainen professori lausui eräässä puheessaan ylioppilaille kehoituksen: »Nostakaa Kristuksen risti korkealle tämän kärsivän ja vertavuotavan ihmissuvun eteen.»

Kärsivän ja vertavuotavan sukumme haavoja on koetettu parantaa monenlaisilla lääkkeillä. Sille on tarjottu milloin liberalismin milloin pimeän taantumuksen aikoja. Sen edessä ovat liehuneet veljeyden, lihan vapauden ja tasa-arvoisuuden silmiä hivelevät tunnukset. Miksi se kuitenkin paaston ajan tullessa tahtoo olla lähellä Golgatan ristiä?

Se tuntee vaistomaisesti »ettei ole muuta nimeä annettu taivaan alla, jossa meidän on pelastuminen». Sitä vetää lähelle ristiä ristillä kuolevan Jumalan Pojan rakkaus. Sinäkin tarvitset tuota rakkautta, Jeesuksen Kristuksen rakkautta, joka tekee sydämen palavaksi ja antaa voiman elää muita varten — rakkautta, joka antamistaan antaa, mutta tulee itse rikkaammaksi. Sinä tarvitset rakkautta, joka tekee ihmisen todella vapaaksi, suureksi ja väkeväksi.

Kristillisen seurakunnan historia kertoo ihmisistä, joilla oli tuo suuri rakkaus.

Eivät he päättäneet tehdä mitään erinomaista. He aloittivat pienillä mitättömillä töillä, mutta sellaisilla, joita ei kukaan tee ilman suuren rakkauden voimaa. Työ kasvoi heidän käsissään. Siitä tuli suuri Jumalan työ.

Kärsivä ja vaivattu kansamme tähyilee pelastusta. Nostakaa Kristuksen risti korkealle sen silmien eteen. Pitäkää sitä pystyssä suruttomissa kodeissa, hukkuvan maailman keskellä, tekin joitten täytyy sanoa: »Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko, kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi.»

Viljo Tikanoja.

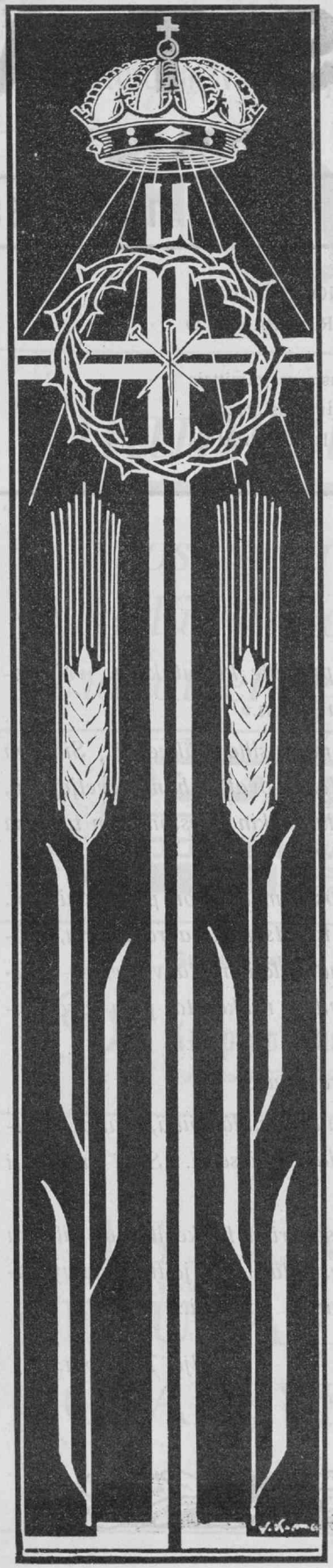

ylösno

Pietarissa pidetään pääsiäispäivänä suurta jumalattomuusjuhlaa. Vaitelias, valtava kansanjoukko kuuntelee ylimielisenä rienaajan puhetta. Lopuksi tämä julistaa vapaan sanan. Puhujanpaikalle nousee silloin nuori mies, tekee rohkeasti ristinmerkin ja sanoo: »Kristus on ylösnoussut!» Mahtavana kaikuna kajahtaa siinä samassa tuhansien vastaus: »Totisesti ylösnoussut!» Eikö ole ihmeellistä? Ei mikään vaino, ei aatesuunta, ei auktoriteetti ole kyennyt Kristusta kukistamaan. Kuule, sinä Kristuksen kieltäjä, joka tahdot heikentää Suomen kansaa koettaen riistää siltä uskon Kristuksen ylösnousemukseen: Turhaan taistelet; Kristus elää ja hallitsee vielä sinun kuoltuasikin; kun sinun suulas suusi on jo multaa täynnä, on tässä maassa yhä elävä nuorekasta kansaa, jonka voima on pääsiäisen ilosanomassa.

Sitä kansaahan sinä tahdot olla, rakas sinimusta nuoriso, sinä Suomen vakavimman kansanosan silmäterä, tahdothan? Epäusko ja sen irtipäästämät saastaiset intohimot, juoppous, siveettömyys, huvittelukiihko, rahanahneus, turhamaisuus, kaikki se on jo liiaksi lamaannuttanut kansamme lasten elinvoimaa. Ja kuitenkin juuri nuorelta nykyään vaaditaan vääjäämätöntä voimaa, työtarmoa ja tietoisuutta päämääräs-tään. Työläisnuoriso, pientilallisten nuoret ja koulunuoriso ovat kaikkityyni yhtäläisessä umpikujassa, jollei tulevaisuudensuunnitelmiin pääse vaikuttamaan tuo liiaksi unohdettu voimatekijä: ylösnoussut Kristus.

Työtön nuorukainen, joka kuljet mustissa mietteissäsi, ehkäpä hyödyttömän katkeruuden kalvamana: Kristus on sinuakin varten voittanut kuoleman vallan. Mikset rukoilisi luottamuksella häneltä apua, kun ihmisten apu on osoittautunut turhaksi.

Nuori mies, sinä jolle isäsi kaikesta ponnistelustaan huolimatta voi jättää perinnöksi vain ylivelkaantuneen, liian pieneksi lohkotun palstatilan, katso ylös, elävään Kristukseen Jeesukseen; Hän auttoi ylösnousemuksensa jälkeen köyhiä Galilean kalastajia ihan ensiksi aineellisesti ilmaisten siten voimansa. Hän on ilmestyvä Auttajana pienimpäänkin mökkiin, kun Jumalan pyhä sana ja rukous siellä saavat sijaa. Abiturientti, joka pian ojennat kätesi ottamaan valkolakkiasi, mutta hetken riemun haihduttua pyöritteletkin sitä neuvotonna kädessäsi, kun ei se näy sinua voivan auttaa eteenpäin, miksi et laskisi sitä pyhässä antaumuksessa Kristuksen jalkojen juureen. Hänellä on jokaiselle nuorelle, joka rehellisesti kääntyy Hänen puoleensa, varattuna oma, arvo-

u s e m u s

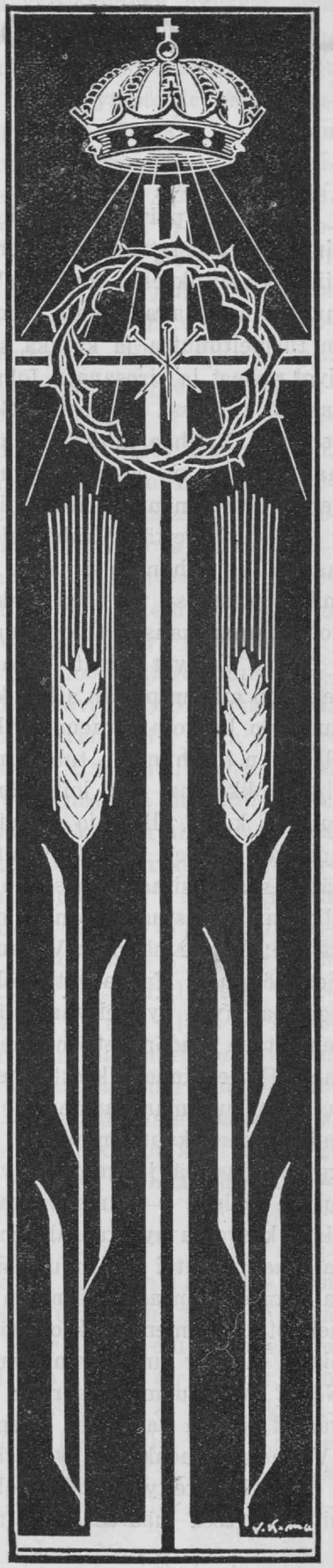

kas paikkansa tässä maassa, vaikeuksista ja vaikutuksesta rikas paikka. Tässä maassa on joka alalla liian vähän Jumalaa pelkääviä ihmisiä, jotka tarttuvat tehtäväänsä koko tarmollaan, tietäen täyttävänsä arkityössään taivaallista kutsumustaan, johon ylösnoussut Kristus heidät asetti kansaansa palvelemaan.

Heitä oli vain pari heikkoa vaimoa, jotka ensimmäiseksi saivat tehtäväkseen mennä kertomaan Kristuksen ylösnousemisesta. Mutta heillä oli elävä usko siihen, sillä he olivat nähneet Vapahtajan haudan tyhjänä ja olivat enkeleiltä saaneet todistuksen. Vaatimattomia ovat pääsiäisevankeliumin todistajat meidänkin päivinämme. Kotisi hiljaisuudessa ehkä äitisi sinulle puhui Kristuksen ylösnousemuksesta koruttomalla tavallaan. Tai tuli kerran luoksesi joku parhaista tovereistasi ja kertoi sinulle, että hän oli löytänyt Vapahtajan ja että kaikki oli muuttunut hänen elämässään. Tai istuit iltahetkeäsi pyhän Raamatun ääressä, ja sen yksinkertainen, luonnollinen puhetapa pääsi käsiksi vakaumukseesi; ja sinä muistit, että näiden evankeliumien ja kirjeitten kirjoittajat itse menivät kärsimyksiin ja kuolemaan sen totuuden tähden, mistä kertovat ja minkä silminnäkijätodistajia ovat. He vakuuttavat yksimielisesti: »Kristus on ylösnoussut!»

Mikä toivoa herättävä sanoma!

Ensimmäiset opetuslapset eivät saaneet ainoastaan kuulla sitä, vaan he saivat kohdata itse Kristuksen. Ja niin käy meillekin, jos elävää Kristusta etsimme.

Ken Kristuksen löytää, hänen elämässään alkaa ylösnousemus. Koetit itse nousta, niin sitä syvemmälle vaivuit. Nostit toista jalkaa synnin suosta, niin juuttui toinen jalka sitä lujemmin kiinni. Mutta »joka on Kristuksessa, hän on uusi luomus». Herran kädet ovat silloin nostamassa häntä. Sinimustat, onnellista pääsiäisjuhlaa! Kohottakoon Kristus katseemme ikävöivässä uskossa kohti taivaallista kotomaatamme! Silloin voimme rakkaitten esi-isiemme kanssa yhtyä sydämen halulla tunnustamaan: »Minä uskon ruumiin ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän.»

E. KURKI-SUONIO.

Uuden nuorison kasvot.

SM:n päällikön, pastori Elias Simojoen puhe Heimolassa 8. 4. -35.

Isänmaalliset kansalaiset!

Muutamia päiviä sitten oli Uudessa Suomessa kirjoitus varustettuna nimimerkillä »Vanha mies». Siinä kirjoituksessa kertoi »Vanha mies» kokemuksiaan laitakaupungin nuorisosta, kuinka se on turmeltunutta ja kuinka sen huulilta valuvat rivot puheet ja kirosanat. Joku päivä myöhemmin vastasi samassa lehdessä »Sinimustan äiti» ja kehoitti »Vanhaa miestä» saapumaan tähän juhlaan Heimolaan, jossa hän on titlaisuudessa näkemään »Suomen nuorison toiset kasvot».

Toivoisin, että »Vanha mies» olisi tässä juhlassa. Täällä hän voisi nähdä ne nuorison kasvot, joihin katsoessa voi tänä raskaana aikanakin uskoa Suomen kansan tulevaisuuteen.

Nämä kasvot olivat Vapaussotaa seuranneen reaktion aikana pitkän aikaa kadoksissa. Suomen nuorison kasvoja sumensi erikoisesti sinä aikana alhaisten intohimojen tulehtuneet piirteet ja vääristi luokkaviha. Ne, joille tämän kansan tulevaisuus oli kallis, olivat jo epätoivoissaan kansamme nuorison tähden. Mutta vähitellen alkoi uusi herätys saada sijaa nuorison sielussa. Vähitellen alkoivat kirkastua jälleen ne nuorison kasvot, jotka me olimme nähneet Vapaussodan ja heimosotien päivinä. Ne kasvot, jotka me olimme nähneet painuvan kyyneltyneinä äidin olkapäätä vasten sotaan lähdön hetkenä, ne kasvot, jotka olimme nähneet innostuksesta hehkuvan hyökätessä tulta ja kuolemaa vastaan, ne kasvot, jotka olimme nähneet kauneimmillaan silloin, kun ne näkyivät tyyninä ja kalpeina valkoisen arkun pielusten välistä. — Sama puhtaus alkoi levitä nuorison kasvoilla nyt kansallisen herätyksen kirkastamana ja antoi uuden uskon Suomen nuorisoon ja Suomen kansaan. Niinpian kun tämä kirkkaus heijastuu Suomen k o k o nuorison kasvoilta, niin pian täyttyy unelmamme suuresta Isänmaasta. Nämä ovat Suomen nuorison »toiset kasvot», ne kasvot, joihin katsoessa ei epätoivo voi ahdistaa »Vanhan miehenkään» sydäntä.

On ihmetelty, minkävuoksi nuorisoa liittyy niin suuressa määrässä IKL:n tunnusten ympärille. Se johtuu siitä, että tällä kansallisella herätysliikkeellä on tarjottavana sellaisia i h a n t e i t a nuorisolle, joita ilman nuoriso nääntyy. Erittäinkin murrosijän nuoriso kaipaa aatteellista innostusta, korkeita ihanteita, joiden puolesta se voi innostua ja taistella. T ä s s ä s u h t e e s s a p i t ä v ä t p u o l u e e t t y h j ä ä m a l j a a j a n o i s e n h u u l i l l a. Niillä ei ole tarjottavana nykyhetken nuorisolle mitään korkeaa ihannetta vaikkakin esim. porvarilliset puolueet toimivat isänmaallisella pohjalla.

V a p a u d e n a a t e on se korkea aate, jonka puolesta kaikkien aikojen nuoriso on innostunut ja taistellut. Se on aina taistellut sortoa ja väkivaltaa vastaan ilmenipä se millä alalla tahansa. Aina siellä missä on taisteltu ajatuksen vapauden, uskonnollisen, kansallisen ja valtiollisen vapauden puolesta, on nuoriso taistellut eturivissä. Tuollainen vapaustaistelu on voitu tukahduttaa miespolvien ajaksi, nuoriso on voitu tuhota melkein viimeiseen mieheen asti, sen kantama lippu on voitu polkea lokaan. Mutta v a p a u d e n a j a t u s t a ei ole voitu tuhota, se on jäänyt elämään seuraavan polven perinnöksi, uusi nuorisopolvi on astunut tuhotun polven askelilla, temmannut lipun maasta ja vienyt voittoon sen tehtävän, mikä edelliseltä polvelta jäi kesken.

Se nuoriso, jonka on temmannut mukaan se uusi kansallinen elämänkatsomus, tuntee taistelevansa k a n s a l l i s e n v a p a u d e n a j a t u k s e n puolesta. Tämä kansallinen vapausliike tahtoo vapauttaa Suomen kansan vieraasta rodusta, vieraasta kulttuurista, puolueista, puoluejohtajista ja poliittisista »sterbei»-tyypeistä. Se tahtoo vapauttaa suomalaisen työväestön marxilaisuudesta, marxilaisherrojen orjuudesta ja se vaatii toteutettavaksi myös työväestöön ja köyhälistöön nähden yhteiskunnallista vanhurskautta. Se tahtoo taistella vapaaksi Karjalan ja Inkerin kansat tällä hirvittävän orjuutuksen ja pakkorauhojen vuosisadalla. Tässä on Suomen uuden nuorison vapausliike, tämä on sen liberalismia, todella vanhurskasta ja jaloa nuorisolle sopivaa liberalismia.

Meitä on syytetty tahallisesta liioittelusta ja tunteiden paisuttelusta! Sama syytös on singottu myöskin lukemattomia kertoja m.m. Saksan nykyistä nuorisoa vastaan. Eräs ruotsinmaalainen kulttuuriliberaalinen lehti kirjoitti äsken huomionaan Saksan nykyisestä nuorisosta: »S a k s a n n u o r i s o l l a o n p e l o t t a v a j a s a i r a a l l o i n e n i n t o h i m o, h a l u t u h o u t u a S a k s a n s u u r u u d e n p u o l e s t a.» Tämä intohimo, jota ruotsalainen liberaali pitää peloittavana jopa sairaalloisena on ollut kaikkien vapausliikkeiden nuorison intohimo. Se on puhdas ja jalo intohimo ja jos se intohimo saa vallata nuorison sydämet, se voi kukistaa ne monet alhaiset intohimot, jotka riehuvat suurelta osalta meidänkin nuorisomme sydämissä. Sen intohimon voimalla on Saksan kansa vapauttanut maansa marxilaisuuden kirouksesta, repinyt rikki Versaillesin pakkorauhan kahleet, ja nyt kulkee Saksa, nuoriso etunenässä uutta suuruuden aikaansa kohti. Tämän intohimon täytyisi täyttää myös Suomen nuorison sydämet: H a l u u h r a u t u a, a n t a a k a i k k i I s ä n m a a n t ä h d e n. Suomen nuorisolla on niin korkea päämäärä, että se tarvitsee taistelussa sen puolesta palavan, fanaattisen uskon, nuoruuden koko voiman ja tahdon. — Meitä, jotka johdamme tätä nuorisoa, on syytetty siitä, että me s a l l i m m e tällaista kiihoitusta nuorison keskuudessa. — M e e m m e s i t ä a i n o a s t a a n s a l l i, m e h a r j o i t a m m e s i t ä s y s t e m a a t t i s e s t i, e t t ä t ä m ä k a n s a l o p u l t a k i n h e r ä i s i.

Vielä on tästä nuorisosta sanottu, että se muodostaa vain kokoelman johtajiensa tahdosta riippuvia »n u m e r o l a a t t o j a». Näin voidaan sanoa liikkeestä, joka ensi kertaa kansamme historiassa on todella ryhtynyt tehostamaan persoonallisuuden arvoa. Kansanvalta sellaisena kuin se on meillä esiintynyt suorastaan pelkää, että massasta nousee esille joku yksilö, joka on voimakkaampi persoonallisuus kuin muut. Senvuoksi n.s. kansanvalta panee voimansa liikkeelle painaakseen tuollaiset yksilöt näkymättömiin. Me tehostamme persoonallisuuden arvoa, me tahdomme herättää sitä jokaisessa yksilössä, me tahdomme hänessä viljellä omantunnon ihmistä. Mutta me vaadimme myös, että jos jollakin yksilöllä on johtajan ominaisuuksia, on hänelle annettava tilaisuus niitä käyttää kansakunnan hyväksi, sillä eivät koskaan massaenemmistöt ole vieneet minkään kansan historiaa eteenpäin, vaan armoitetut persoonallisuudet ja niiden ympärille uskollisuuden sitein tiivistyneet joukot. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että nuo johtajan alaiset yksilöt olisivat siinä tapauksessa vain numerolaattoja. E i v ä t V a p a u s s o d a s s a j a h e i m o s o d i s s a t a i s t e l l e e t n u o r u k a i s e t o l l e e t n u m e r o l a a t t o j a, v a i k k a h e i l l ä o l i j o h t a j i a. Ei ollut numerolaatta marttyyrinuorukainen M a r j o n i e m i, joka polttorovion edessä Kiimasjärven salolla tunnusti tulleensa K a r j a l a a v a p a u t t a m a a n. Ei ollut numerolaatta nuori P e s o n e n, joka Eestin vapaustaistelussa sanoi marttyyrikuolemansa hetkellä viimeisenä sananansa: »I s ä n m a a ». Mistä astuu se mies, joka kehtaa väittää näitä ja monia niiden sankaritovereita numerolaatoiksi! M u t t a n y k y i n e n n u o r i s o a s t u u j u u r i h e i d ä n j ä l k i ä n s ä.

Kun erään marttyyrinuorukaisen muistoseuroja pidettiin ja koko seuraväki kylpi kyyneleissä, aloitti nuorukaisen äiti virren: »H e r r a a h y v ä ä k i i t t ä k ä ä. . .» Hän kiitti Herraa siitä, ettei ollut tarvinnut synnyttää numerolaattaa, vaan oli saanut kantaa sydämensä alla lasta, joka sai niin paljon uhrata kokonaisen kansan vapauden puolesta. N i i n k a u a n k u i n t ä m ä n k a n s a n k e s k u u d e s s a o n t ä l l a i s i a ä i t e j ä, e i l o p u s a n k a r i e n p o l v i, e m m e k ä m e s a a o l l a t o i v o t t o m i a t ä m ä n k a n s a n t u l e v a i s u u d e s t a. Niinkauan kuin Marjoniemen, Pesosen ja niin monien muiden sankarinuorukaisten jälkiä astuu uusi polvi, me uskomme Karjalan ja Inkerin vapautukseen. Niinkauan kuin SM-nuorison rivit kasvavat, saamme uskolla katsoa tulevaisuutta kohti.

U u s i k a n s a l l i n e n j a s e n r i n n a l l a u s k o n n o l l i n e n h e r ä t y s o n l y ö m ä s s ä l ä p i S u o m e n n u o r i s o n r i v i e n. U u s i n u o r i s o n o u s e e k u i n k a s t e k a n s a l l i s e n h e r ä t y k s e n a a m u r u s k o n h e l m a s t a, m e k u u l e m m e s e n n u o r i s o n l a u l u n, m e n ä e m m e s e n n u o r i s o n k a s v o t j a u s k o m m e I s ä n m a a n s u u r e e n t u l e v a i s u u t e e n.

TUSKIEN TIELLÄ.

Eräs lehtemme ystävä joutui Tallinnassa käydessään liikkumaan vankilassa olevien vapaussoturien perheissä. Hän sai nähdä siellä ahdistusta ja tuskaa, mitä aiheuttaa rakkaiden omaisten telkeäminen tyrmään. Vain sellainen henkilö, joka tuntee vangittujen kohtalon, ymmärtää ne kärsimykset, joita Eestissä nyt kestetään.

Allaolevassa kirjoituksessa hän kertoo lukijoillemme kuulemiaan.

Tuskien tie on tullut Eestin parhaiden miesten osaksi. Kärsimyksistä kärsimyksiin he kulkevat. Synkkä on taivas. Valoa ei näy missään. Pistimien päällä istujien kosto painaa raskaana. Mutta milloin tulee pelastus? Tuleeko se tänään vai huomenna? — — — Vai onkohan niin, että kuolemaan vie via dolorosa, jota nyt kulkevat ne miehet, joihin Eestin kansa uskoi ja joilta se odotti pelastusta kärsimyksiensä, kansallisen rikkinäisyyden ja eripuraisuuden keskellä.

Sinulle, lukijani, on heimovelijen asia rakas. Siksi sinä varmaan haluat tunkeutua kurjuuden ja vaivojen keskelle, haluat nähdä sitä elämää, mitä eletään Tallinnassa Kalda tänavan varrella, jonne Eestin vapaussoturien ansioituneimmat miehet on heitetty rosvojen ja ryövärien joukkoon.

On aamupäivä vankilassa. Tarkoin vartioituna kalvakka mies astuu luolastaan. Hänet viedään korkeaseinäiseen, kymmenisen metriä pitkään ja pari metriä leveään kävelykoppiin. Parikymmentä minuuttia vuorokaudessa hän saa olla ulkona. Ja sekin aika häntä pidetään kuin kahlittua eläintä. Mutta sittenkin vangittu vapaussoturi odottaa noita minuutteja. Saahan hän edes hetken hengittää raitista ilmaa, ja näkeehän hän yläpuolellaan taivaan huikaisevan korkeuden. Siksi tuo lyhyt hetki virvoittaa väsynyttä sielua. — Kohta kuuluu töykeä käsky, ja raskaina suuntautuvat kärsivän miehen askeleet takaisin luolaan. Sinne hänet taas suljetaan. Rautainen ovi lyödään kiinni ja lukitaan. Vasta seuraavana aamuna se avautuu uudelleen.

Kapteeni Dunkel.

Kapteeni D. kuoli muutamia kuukausia sitten vankilassa. Hän oli ihailtu ja kunnioitettu henkilö. Jo Eestin vapaussodassa hänet tunnettiin päättäväisenä ja horjumattomana miehenä, jota ei mikään voinut lannistaa.

Nuo samat ominaisuutensa kapteeni D. säilytti viimeiseen asti. Kerrotaan, että hänelle, sairauden heikontamalle miehelle, esitettiin ennen kuolemataan allekirjoitettavaksi sitoumus, jonka hyväksyminen olisi merkinnyt vapautta. Hänen olisi pitänyt luopua Vapaussoturien taistelusta. Kapteeni D. kieltäytyi siitä. Mieluummin hän kuoli vankilaan kuin alistui tekemään rauhan vihollistensa kanssa. Seurauksena oli, että muutamia päiviä myöhemmin vallanpitäjät saattoivat iloita ensimmäisestä marttyyristä.

Vankila on kostea. Usein vesi valuu pitkin sellin seiniä. Mutta mitäpä siitä. Hänhän on vanki. Vallanpitäjien vihollinen, heidän vihansa kohde, — — — mutta kansansa rakastama.

Meri kiehuu vankilan muurien vieressä. Korkeat aallot syöksyvät rantakiviä vastaan. Niiden pauhu kuuluu lakkaamatta vankilaan. Se väsyttää kärsivää miestä. Mitään muuta hän ei kuule kuin lukkojen ja avainten kalahtelua, vallanpitäjien asettamien sosialistivartijain töykeitä käskyjä ja meren pauhinaa. Onko ihme, jos hermot ovat ankarassa koetuksessa. Työtä ei saa tehdä. Vapaussoturi on viety kärsimään. Hän ei saa hakea mistään unohdusta eikä huojennusta, sillä vallasta nauttijain viha kohdistuu vapaussotureihin koko ankaruudellaan. Toiset vangit, rosvot ja ryövärit, viedään joka sunnuntai kirkkoon. He saavat kuulla Jumalan sanaa, ja he saavat veisata urkujen soidessa. Mutta sekin kielletään vapaussoturilta. Hänet tahdotaan erottaa Jumalastakin. Ainoa soitto, mikä kan-

tautuu vankilan muurien yli, on sumuisina öinä satamassa olevan sireenin korvia vihlova ulvonta.

Siellä viruu vankilassa eestiläinen mies. Sydäntä ahdistaa. Hänen kätensä vapisevat tuskallisen olonsa vaikutuksesta. Kiduttavan hitaasti kuluvat tunnit. Hänen ruumiinsa riutuu ja voimansa heikkenevät. Mutta sittenkin palaa hänen sydämessään sammumaton tuli. Ehkä joskus kärsimyksien mitta tuntuu jo täyttyneen. Ehkä hän epätoivoisena pyytää myrkkyä, jotta voisi erota elämästä. Sitä ei anneta. Mahdollisesti tarjotaan hänelle vapaus, jos vapiseva käsi piirtää nimen sitoumuksen alle, jossa hän vannoutuu olemaan uskollinen kiduttajilleen. Mutta vaikka ruumis on heikko, vaikka käsi vapisee ja kasvoja peittää väsymyksen ja tuskan kalvakkuus, ei hän sittenkään tartu tuohon kynään. Pois se! Siihen tarttuvat vain sammuneet sielut. Mies ei koskaan! Ennen hän kuolee, ennen hän antaa kiduttaa itsensä hengiltä kuin alistuu. Sydämen tuli on niin voimakas. Sitä ei mikään voi sammuttaa. Ruumis voi kuolla, mutta sielu jää sittenkin elämään. Korkealle ja pyhälle Isänmaalle vapaussoturi antaa kaikkensa, antaa muulloinkin kuin ennen hyvinä aikoina intomielisiä lauluja laulaessaan, hän antaa kaikkensa tuskien ja vaivojen keskellä. Isänmaalle hän uhraa elämänsä, viimeisen veripisaransakin, jos on tarvis.

Pitkäperjantaita on jo kestänyt kauan monessa eestiläisessä kodissa. Isä tai veli on poissa. Milloin hän tulee takaisin kotiin? — Kerran se varmasti tapahtuu! Mutta vain Jumala tietää, millainen on hänen paluunsa: tuleeko hän voittajana, voittajana sittenkin, vaikka vielä tänään lepää raskas taakka koko Eestin kansan yllä — — — vai tuleeko eräänä päivänä Kalda tänavan varrelta kylmennyt ruumis, joka hiljaa ja huomaamatta kätketään multaan kymmenien poliisien vartioidessa, että vankilan harmaus ja synkkyys säilyy muuttumattomana haudan poveen asti.

— — — —

Muutamia kuukausia sitten Eestin kansa riensi sankoin joukoin kirkkoihin kiittämään Jumalaa siitä, että kansansa rakastama Artur Sirk oli saanut vapautensa. — Rukoilkaamme, ettei enää menisi kauan siihen hetkeen, jolloin Eestin naiset ja miehet täyttävät kirkot kiittääkseen Jumalaa siitä, että yö, joka heidät äkkiä yllätti, on jälleen päiväksi hälvennyt.

YLLÄTYS SINIMUSTAN LUKIJOILLE

ANTTI SUOMENPOIKA

tulee toukokuun alusta

Sinimustan pakinoitsijaksi

Jokainen lukijamme tuntee jo ennestään Antti Suomenpojan, joka toimiessaan Ajan Suunnassa herätti huomiota pirteillä ja rohkeilla pakinoillaan. Ne henkilöt, jotka eivät vielä kuulu lukijakuntaamme tilaavat varmaan Sinimustan nyt viipymättä.

Sinimusta maksaa toukokuun alusta vuoden loppuun

vain 20 markkaa

Koko vuosikerran hinta on Smk. 25:— Toistaiseksi on lehteämme vielä saatavana helmikuun alusta lähtien.

Lehtemme tilauksia vastaanottavat:
Sinimustan toimisto, H:ki. Mikonk. 15 A.
Rautatiekirjakauppa Oy., Postikonttorit ja **Sinimustat.**

Savolan Kirjakauppa

KUOPION VANHIN ja SUURIN.

KUOPIO, Kauppakatu 16.

Pilkatut kevätvirrat tulevat!

Ylioppilas Erkki Ervastin puhe SM:n Keskusjohdon kevätjuhlassa Heimolassa 8. 4. -35.

jossain sosialistisen nuorison kevätjuhlassa. Samat menot, jotka nostattivat Lapuan karhun vuonna 1930, ovat jälleen käynnissä.

Noin kolme viikkoa sitten oli Vallilan työväentalossa juhla, joka oli selvä todistus siitä, että *Suomen nuorisoa ruokitaan inhoittavalla saastalla.* Siinä juhlassa yritettiin esittää elokuvaa, jossa viekkaasti asioita vääristelemällä kiihoitetaan katsojia sokeaan luokkavihaan ja taisteluun yhteiskuntaa vastaan.

Samassa tilaisuudessa — nuorisojuhlassa — oli suunnilleen tällainen esitys: Kaksi miestä kohtaa toisensa tiellä. Toinen on humalassa ja juottaa pian toisenkin karhuviinasta juovuksiin. Ja sitten hoilataan tuon pyhän »Hosiannan» säveleellä: »Hosianna Davidinpoika». Yleisö räjähtää nauruun ja suosionosoituksiin. Pienet lapsetkin taputtavat käsiään omien vanhempiensa esimerkkiä seuraten. Ne lapset eivät tienneet, että he pilkkasivat Jumalaa, mutta isä ja äiti sen tiesivät. Ohjelman järjestäjät sen tiesivät.

Edelleen siinä kevätjuhlassa lausuntakuoro esitti jotain sellaista, että Isä, Poika ja Pyhä Henki eivät voi sorrettuja auttaa, sillä ne ovat vain petosta. Jälleen kuuntelevalla kansalla oli hauskaa. Yhtä hauskaa kuin itse pimeyden ruhtinaalla.

Jokaiseen ohjelmanumeroon olivat ovelat aivot sovittaneet jotain samanlaista. Ja kaiken kukkuraksi Mikko Erich puhui liikuttavasti työläisten sorrosta. Saarnasi kauniisti ja paatoksella. Pauhasi siitä, kuinka kurjat porvarit riistävät köyhälistöltä paitsi leipää, myös sivistysahjotkin.. Pauhasi muistamatta, että hän itse oli riistämässä työläislapsilta ja -nuorisolta sitä, mikä sittenkin on elämässä kalleinta, että hän oli ja muut marxilaisherrat olivat syöksemässä ihmissieluja kadotukseen, muistamatta, että he tekivät kohtalokkaita rikoksia opettaessaan lapsille, ettei heillä ole lasten hyvää Jeesusta, vaan ainoastaan verinen luokkaviha ja tämän elämän hurja nautinto.

Ja kun soaistua joukkoa oli vielä pyöritetty tanssiorkesterin huimassa tahdissa, sitten oli tarkoitus saavutettu. Sielut olivat saaneet lisää myrkkyä. Oli vietetty taas marxilainen nuorisojuhla.

Tällaisia kevätjuhlia ei vietetä vain Vallilassa. Samat pimeät orgiat ovat kaikkialla. Samat katalat tarkoitukset jokaisella: myrkyttää sieluja ja siten toteuttaa juutalaisen katalia suunnitelmia.

Mutta niillä, jotka tässä maassa tuollaisesta vastaavat, ei ole kyllin huolta eikä hätää. Se heitä vain huolestuttaa, kun nuorista tulee vastustamattomasti sinimustia. Mutta koko kansan yhteiseksi hädäksi on saatava se, että nuorisolle syötetään kuolettavaa myrkkyä. Kaikkien olisi aika havahtua, kun oikein elokuvan voimalla viedään eteenpäin luokkavihan kylvöä. On muistettava, että kaiken inhimillisen yläpuolella on loukkaamaton, suuri oikeus, jota marxilaisenkaan ei ole lupa häväistä.

On tutkittu sormenjälkiä nuorilta pojilta. Mutta on tutkittava myös sitä, kuinka juutalaisten sormenjäljet painavat antikristuksen leiman ihmissieluihin. Ja tämänkin kaupungin asukkaitten täytyy osata suuttua, kun Helsinkiä tehdään punaiseksi.

Olisi hyvä, kun tässä sinimustien kevätjuhlassa olisivat saapuvilla kaikki marxilaisherrat, kaikki lainlukijat, kaikki nuorisonkasvattajat ja kaikki huolestuneet, jotta he kuulisivat, miten sinimusta-nuoriso ajattelee.

»Sotahuutomme soi tuhat kertaa:
ei, eivät he milloinkaan
ota maatamme tuuman vertaa,
joka tuumasta taistellaan!»

Sillä SM-nuoriso on saanut todellakin taistelevan mielen. Se on saanut itselleen perinnön. Sen perintö ei ole kultaa eikä hopeaa. Se ei ole valtaa eikä kunniaa. Sen perintö on taistelua, taistelua sen sodan jatkamiseksi, joka vapaussodan »sinimustilta» jäi kesken.

Jotta tietäisimme, mitä marxilaiset maanpetturit puuhaavat, on varsin terveellistä pistäytyä joskus

Päämyymälä Snellmaninpuiston kulmassa.

Toinen myymälä Kauppatorin kulmassa.

Pohjois-Savon Rautakauppa Oy.

Kuopio.

Tämä kevätaika on sellaista, jolloin seitsemäntoista vuotta sitten monet koulupojat syöksyivät kivääri kädessä kohti kuolemaa. Mutta tämä oli koululaisen suurta politiikkaa. Heillä oli tunnossaan suuri laki, jota he tottelivat.

On hyvä pysähtyä hetkeksi heidän eteensä, koulupoikien, sankarivainajien eteen.

Vuoden 1918 koulupojat olivat seitsemäntoista vuotta sitten juuri tähän kevätaikaan elämänsä kauneimmalla matkalla. Se oli alkanut siitä, kun Isänmaa oli kutsunut koulunpenkiltä ja rehtorin silmäin edestä, jossa paikassa ei saanut politikoida. Sitten se oli jatkunut niin, että oli täytynyt mennä kotiin ja sanoa: »Nyt minunkin täytyy lähteä, onhan isä ja vanhempi veikkokin jo menneet. Minunkin pitää taistella, jotta pikku veikolla olisi parempi Suomi kuin minulla». Sitten sillä elämän kauneimmalla matkalla oli seurannut joku raskas marssi. Sitten muutama rohkea syöksy valkeilla hangilla. Kohtalokas vihollisluoti. Sankarikuolema! Sitten kotiinpaluu lumenvalkeassa arkussa. Vielä viimeinen matka äidin ja siskojen saattamana kirkkomaalle. Siinä oli koulupoikien kaunein matka. Siinä oli heidän politiikkansa.

Kun me sinimustat vietämme kevätjuhlaamme, tahdomme sen viettää kuin nuoriso seitsemäntoista vuotta sitten. Mekin tahdomme taistella. Mekin tahdomme politikoida ylevästi ja kauniisti.

Tässä kohdassa on paikallaan tutkia, miten nuorisoseurat ruokkivat joukkojaan. Vain yksi puhuva esimerkki. Lapuan Sinimustien juhlahuoneuston seinälle oli kiinnitetty nuorisoseurojen ilmoitus: »Suuret karnevaalit! Soittaa »Husaarit». Reipas meininki». Ja näin ei ole vain Lapualla, vaan joka puolella maata.

Kun juutalaisten hämäämät joukot pilkkaavat Jumalaa, kun nuorisoseurain lattiapalkit notkuvat karnevaalien humussa, kun »Hilut» ja »Husaarit» soittavat ja kun »meininki on muutenkin reipasta», silloin sinimusta tietää, että aivan pian vainolainen ryssä järjestää tässä maassa suuret ja veriset karnevaalit. Niihin karnevaaleihin eivät kelpaa hempeät parkettilattioiden leijonat eivätkä naisperhoset. Silloin tarvitaan sinimustaa nuorisoa. Silloin on soittimena kivääri, ja »meininki on todellakin reipasta».

Suomalainen ostaa vain suomalaisesta liikkeestä!

K. H. Sainio

Suomalainen Kenkäkauppa

HELSINKI

Hallituskatu 12.

Ja sitä hetkeä varten on meidän valmistauduttava. Lävitse Vallilan työväentalon, lävitse nuorisoseurain karnevaalien ja maailman vallituksia vastaan marssii sinimusta-nuoriso. Jokainen sinimusta tietää tunnossaan, että hän on oikealla tiellä, ihmiselämän kauneimmalla matkalla. Ei yksikään säikähdä, vaikka ne pilkaten puhuvat lapsijärjestöstä. Kaikki tietävät, että juuri nuoruuden kevättä Isänmaa kysyykin.

»Joukon järkkyy sankarimaine,
jos ehtien eelle, nuorten jäätyä taa
kaatuvi harmajapää.
Nuoren siihen on rientää sorjin,
viel' elon aamun kukkiva seppele kun
kaartavi kutreja pään.»

Taistelutoverit! Lähtekäämme elämämme kauneimmalle matkalle. Kuulkaa, kun voittava kevät tekee tuloaan. *Ne pilkatut virrat saapuvat sittenkin!* Saapuvat vastustamattomasti. Jäät murtuvat ryskien ja padot sortuvat, kun ylhäältä tulevat vedet kulkevat ihmisten maan halki.

Siis, sinimusta!

»Eespäin! Taajana päin rivi muurina murtumatonna.»

Valokuvaamo

Erkki Rodas

KUOPIO
Vuorik. 22. A.

Erikoisesti nuorisovalokuvausta.

On jo yleensä tunnettu ja tunnustettu, että

Kuopion Huonekaluliikkeestä

Om. OTTO E. KONTTINEN Vuorikatu 20. Puh. 1180.

Saa aina hyvän tavaran halvalla.

Pitkäperjantai.

Sinimustalle Heikki Asunta.

Maa kevään vihdoin vastaanottaa sai,
jo lauhtui pakkanen, jo suli hanki.
Mut' yhä viel' on pitkäperjantai:
On kansa masentavan murheen vanki.

Pian koittaa kylvöaika. Kuitenkin
vain lusteen siemen orastaen itää.
Jää yksin kirvelevin sydämin,
ken tahtoo kalleimmastaan kiinni pitää.

On kansan lyönyt sokeudellaan
maan vieraan vihan terästämä voima.
Baal juhlii verisiä voittojaan,
ja ihmisyys on kiron kammitsoima.

Kyy mataa yli kotikynnysten
yöpimeässä kähyänsä kylväin.
On poissa uljas ryhti ugrien,
on poissa voima ylevin ja ylväin.

Baal juhlii. Verisimmän pyövelin
se kruunaa hymyhuulin laakereilla,
ja itkuvirsi kipein, katkerin
soi veljeskansain hautaharjanteilla.

On pitkäperjantai. On sydämiin
virinnyt usko valheprofeetoitten.
On kansa upotettu valheisiin,
Sen tappaa rakentaja raunioitten.

Sa kera aseveljes kättä lyö,
nuor' suora taistelija sinimusta.
Sa luota päivään, vaikk' on pisin yö,
vie eespäin ihmisyyden julistusta!

Tee työsi vaikka vaikea se ois'.
Sa valheen palvelija maahan paina.
Sa suista myrkkypilven varjo pois,
mi seuraa meitä pitkäperjantaina.

Tee työsi! Kerran päivä kirkastuu
ja tuore laiho puhkee peltoon jäiseen.
Tee työsi! Kohta koittaa kevätkuu,
ja maa on havahtuva pääsiäiseen!

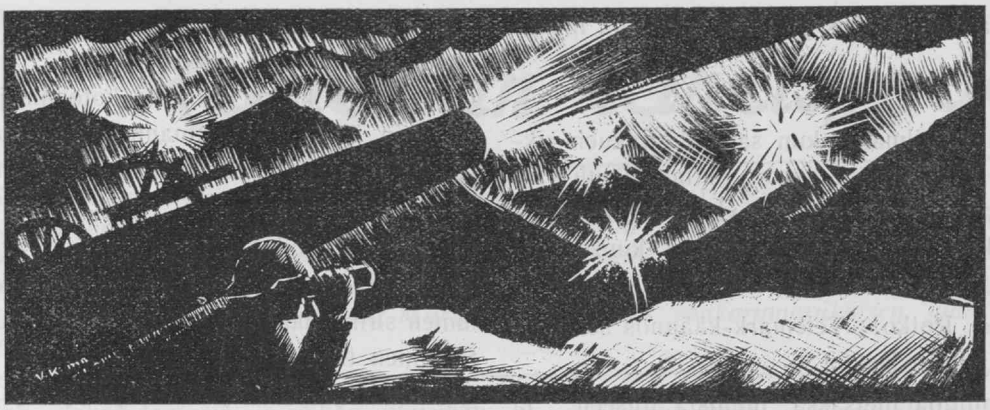

Valkoinen kuolema.

Kirj. ARNE SOMERSALO.

»Paljon on kärsitty vilua ja nälkää
Balkanin vuorilla taistellessa ...»

„Tasajako», ehdotti norjalainen.

Heitä oli näet viisi miestä: kolme saksalaista, yksi norjalainen ja yksi suomalainen. Ja kun patruunat laskettiin, taisi jokaiselle tulla 14 kappaletta. Mutta rautaiset annokset oli jo aamulla syöty ja jälellä vain kourallinen leipää miestä kohti.

Vielä illalla, kun partio komppaniasta erosi, oli heitä ollut kahdeksan ja kersantti lisäksi. Siviilissä oli tämä ollut tohtori ja tunnettu alppihiihtäjä. Nyt hän oli kylmä ruumis eräässä metsikössä. Yksi mies oli hävinnyt rotkoon ja kaksi — Jumala antakoon heille nopean lopun! — oli jäänyt vaikeasti haavoitettuna jälkeen.

Mutta huonosti olivat jo viidenkin asiat. Ryssä oli katkaissut paluutien, ja nyt hiihteli heidän komppaniansa ties miten kaukana. Viidessätoista tunnissa ehtii näet pitkälle, varsinkin kun vihollinen on ampiaisparvena ympärillä eikä leiriytymistä sovi ajatellakaan.

»Kuusikymmentä kilometriä», sanoi suomalainen verkkaan. Vanhin saksalaisista nyökäytti päätään. — »Niin, *linnuntietä,* mutta hiihtäen vähintäin satakaksikymmentä!»

He tarkastelivat kiikarilla valkoista selännettä kaukana lounaisessa. Sen lumisella kupeella pöllähteli savuhattaroita, ja tummat läiskät kielivät tykistöasemista.

Siellä oli rintama, ja he olivat sen *väärällä* puolella.

— — —

Ylävuoriston jylhä majesteetti otti heidät lumoihinsa vielä tässäkin tilanteessa. Vain jäätä, lunta, ja tulvivaa valoa, minne silmä kantoi. Auringossa säkenöiviä valtavia huippuja, pelottavasti pudottavia rinteitä ja alhaalla, laaksojen pohjissa, käden koskemattoman erämetsän tummaa vehreyttä. Ja yltympäri kuolonhiljaisuutta sekä iäisyyden tuntua, joka hurmasi ja hirvitti.

Viisi ihmiskääpiötä, naurettavan herkkää lihaa ja verta, keskellä kivisten vuorijättien äänetöntä, hievahtamatonta uhkaa.

He makasivat pienessä notkelmassa, joka hädintuskin suojeli luihin ja ytimiin puhaltavalta tuulelta. Heidän vaatteensa höyrysivät hiestä.

»*Me yritämme!*»

»Mutta kaksi vuorokautta?»

»Niin, ja sitten vielä ryssä!»

»*Suu poikki!*» Se oli jefreitteri, joka otti komen-

non. »Ja auta armias, jos yksikään laukaus menee hukkaan!»

— — —

Lumi pyrähteli ilmaan, kun sauvat kirskuen rikkoivat hangen kiteytynyttä, kovaa pintaa. Tuuli vinkui korvissa, ja vauhti yltyi rinteen yhä jyrkemmin pudottaessa laaksoa kohti. Ensimmäiset kuusenrungot vilahtelivat ohitse.

»*Achtung!*» Rotko! Telemark-käännös sen reunaa pitkin ja jälleen laskua — — —

Ja sitten hiihtoa metsässä, tunnista toiseen. Ja jälleen tuntien työlästä nousua paljaille vuorille.

Selänteen aavalla peninkulmataipaleella oli tuuli yltynyt. Se vonkui ilmassa ja pyöritteli lunta korkeiksi patsaiksi, jotka yläpäässään särkyivät kuin savu tehtaanpiipusta. Pilvenröykkiöitä kohosi lähimmän huipun takaa. Ja sitten yhtäkkiä häipyi aurinko, säihkyvä valoliekki sammui ja tummat varjot kiisivät kuin pikajunat yli taivaan — — —

Kohisten vyöryi valkoinen seinä yli aavan tasangon. Ulvahtaen se heittäytyi miesten yli, jotka köyristivät selkäänsä ja sysäsivät suksiaan koko hartiavoimalla. Ryöppynä pieksi lumituiski kasvoihin, ja asetakin jäätyneet liepeet kalisivat. Ja sitten tuli miltei pimeä. Ihan kannoilla hiihtäenkään ei toveria enää tahtonut erottaa. Lumi lensi siimana hankea pitkin ja yhtäkkiä taisteltiin valtavissa nietoksissa, jotka kasvamistaan kasvoivat. Jäätävä viima herpasi, ja ruumista alkoi oudosti uuvuttaa. Sauva kävi raskaaksi kangistuvassa käsivarressa.

Alkuvoimat olivat valloillaan. Yli loputtoman aavikon rynnisti alppimyrsky ulvoen ja möyryten. Ilma oli täynnä pelottavia ääniä. Ja kaiken keskellä kamppaili viisi väsynyttä, nälkäistä ja palelevaa miestä hengestään. Illan suussa kaatui heistä yksi.

»Seis! Kellä on tulitikkuja?»

Olihan niitäkin, Luojan kiitos. Kohmettunein kourin ja hampaitten jo kalistessa suussa, kivun puristaessa kyyneleitä silmistä syntyi viidestä telttakankaasta, suksista ja sauvoista raihnas teltta, joka miltei heti peittyi nietoksiin.

Ja sinne kyyristyneenä uhrattiin suksien varakärjet, jotka ehkä merkitsivät elämää tai kuolemaa, paperia, muistikirjoja, — mitä tahansa syttyvää, sillä nyt oli jo kaikille kysymys vain hetkistä.

Viisi miestä painautui likittäin hieman lämminneessä suojassa ja kuunteli sanattomana rajuilman riehuntaa. Tietämättä näkisivätkö he päivää enää milloinkaan he jo neljännestunnin kuluttua olivat vaipuneet levottomaan uneen.

He olivat kaikki kaukana kotoaan, josta sota heidät niin äkkiä oli temmannut. Kylmästä värisevin jäsenin he näkivät autuasta unta kesästä ja helteestä

— — —

Tunnit ryömivät aamua kohti. Havahtuen, palellen ja jälleen horroksiin vaipuen he kuuntelivat, ja lumen sirinä hangella kuulosti heistä kuin hiekan putoaminen tiimalasissa. Sillä aamu oli jo mennyt, ja päiväkin, ja yhä myllersi myrsky täydellä voimalla. Viisi toivotonta miestä makasi syvälle hankeen hautautuneena sanaakaan vaihtamatta. Nälkä kaiveli sisälmyksiä ja kylmänvihat polttivat kuin tuli. Toinen toisensa jälkeen kouraisi esille leipäkannikkansa ja söi sen verkalleen, vaieten. Ja sitten he jälleen vajosivat horroksiin.

Kello osoitti iltaa, ja kalvava nälkä piti jokaista jälleen hereillä. Tuuli valitti ja lumi suhisi yksitoikkoisesti. Ajatukset alkoivat seota ja kierrellä kauheassa kehässä — — —

Mutta silloin ponnahti muuan miehistä pystyyn, niin että teltta notkahti, ja lumi syöksähti sisään.

»*Siellä tyyntyy!*»

»Hullu. Ole hiljaa!»

Mutta siinä jo kaikki tajusivatkin, että ulkona oli käynyt aivan hiljaiseksi. He makasivat liikahtamatta kuin pelästen unen katkeamista. Ja sitten alkoi viisi käsiparia kaivaa lunta. Kohta he seisoivat ulkona, keskellä kuun kalpeassa valossa lepäävää lumista, äänetöntä lakeutta. Heidän ympärillään ui satumaisen valkeita vuorenhuippuja fosforihohteessa, jonka yllä miljoonat tähdet vilkkuivat ja kimaltelivat sametintummalta taivaalta — — —

Kun *fata morgana,* erämaankulkijan pettävä kangastus, kutsui kaukaa rintama välähtelevine tulineen. Sadan kilometrin hiihtomatkan päässä!

Hampaat narskuivat.

»Telttakankaat kokoon ja vyöt kireälle! Ja sitten vauhtia päälle. Periköön nyt piru ryssän!»

Viisi viimeiseen valmista, nälän hivuttamaa miestä alkoi painella lounaista kohti, missä Karpaattien jäisellä laella, puolivälissä taivasta Itä ja Länsi seisoivat vastakkain taistelussa elämästä ja kuolemasta. Heidän mahdollisuutensa lyödä itsensä läpi olivat huvenneet pelottavan pieniksi, mutta valinnan varaa ei heille ollut jätetty.

(Jatkuu seur. n:rossa.)

Hannes Päivärinta:

Kuoleman läheisyydessä.

Suomen kansaa on vavahduttanut nivalaisen sankarinuorukaisen Marjoniemen kammottava kuolema Kiimasjärvellä, jossa hänet poltettiin elävältä pistinten kannattamana suomalaisen ihmispedon käskystä. Allaolevassa kirjoituksessa eräs Karjalan retkelle osallistunut metsäsissi kertoo vapaaehtoistemme kokemuksista kuolemanvarjon maassa. Hän oli sairaalassa samaan aikaan kuin Marjoniemi ja näki sankarinuorukaisen juuri ennen petojen käsiin joutumista.

Hei hevonen, alahan lampsia, ja vähän vikkelään sittenkin.

— Tällä kaakilla me emme joudu takaisin ennenkuin huomenna, jos tätä menoa jatkuu. Annahan kun käyn taittamassa hyvän piiskan tiepuolesta, jos se matkantekoa edistäisi, sanoi toinen toveruksista, hypäten samalla reestä, taittaen pitkän risun, jolla nappasi hevosta.

Nämä kaksi yöllistä kulkijaa olivat suomalaisia Karjalan metsäsissejä, jotka olivat menossa muonanhakuun Jekonniemestä, jonne noin tunti sitten oli muonakuormia mennyt. He olivat puetut harmaaseen suojeluskuntapukuun ja valkoiseen lammasnahkalakkiin. Aseistuksena heillä oli pistoolit. Huolettomina rupatellen he ajoivat pimeässä yössä luottaen hevosen tientuntemukseen.

— Olispa se nättiä, jos tämä kaikki olisikin kääntynyt siitä sillankorvasta Uudenkylän tielle ja veisi meidät suoraapäätä polsujen syliin, sanoi toinen heistä.

— Ei ole pelkoa, kyllä me olemme oikealla tiellä, puolusteli ajaja. — Suoraanhan me olemme kulkeneet, ja olisihan sen käännöksen huomannut, jos se olisi Uudenkylän tielle kääntynyt.

— Älähän sano. Käänne on niin loiva, ettei sitä ainakaan näin yöllä tunne. Mutta olkoonpa kuinka hyvänsä, pääasia on, että matka joutuu, hän sanoi ja löi hevosta piiskalla.

Hevonen piiskan kosketuksesta ikäänkuin heräsi lähtien juosta lönköttelemään. Toverukset vaipuivat mietteisiinsä, kuului ainoastaan lumen natina jalaksien alla ja hevosen kavioiden tasainen kapsahtelu.

Hetkisen he ajoivat mietteisiinsä vaipuneina, kunnes toisessa heräsi jälleen epäilys.

— Hiisi minut periköön, ellemme ole väärällä tiellä. Nythän jo pitäisi kylän tulien näkyä, mutta pimeys käy yhä synkemmäksi. Parasta kääntyä ympäri ennenkuin se on myöhäistä.

— Oletko hullu. Kylläpä siellä pojat nauraisivat ja kiroisivat arkuuttamme, jos ajaisimme tyhjänä takaisin. Eipä silti, etteikö tämä tie tuntuisi minustakin tavallista pitemmältä, mutta ajetaan nyt vaan, kai sitä sentään oikealla tiellä ollaan.

— En tiedä, olenko turhan arka, mutta otan pistoolin valmiiksi toiseen käteeni ja samoin kehoitan sinuakin tekemään. Oikean sissin pitää olla aina yllätysvalmiina.

Toinen seurasikin kehoitusta. Pistoolit käsissä he ajoivat eteenpäin hiljaista hölkkää. Yht'äkkiä kajahti tienvierestä käskevä ääni:

— Seis! Ketä siellä?

— Aa omia ollaan, sanoivat toverukset totuttuun tapaansa, luullen kysyjää Jekonniemen vahtisotilaaksi. Samassa he kuitenkin näkivät reen vieressä miehen, jolla oli pistin kiväärissä ja ryssän turkit päällä.

Kuin yhteisestä sopimuksesta reessäolijat hyppäsivät miehen niskaan. Ennenkuin paksussa turkissa oleva punasotilas oli ehtinyt saada kivääriin seljästään, oli hänen päähänsä tähdätty kaksi pistoolia.

— Jos päästät sanankaan, olet kuoleman oma, sanoi toinen toveruksista.

Sillä aikaa kun toinen otti vangilta kiväärin ja tarkasti taskut, tähtäsi toinen pistoolillaan. Hevonen käännettiin ympäri, vanki ja miehet rekeen. Piiskan pakottamana hevonen juoksi parasta vauhtiaan.

— Jopa likeltä piti, ettei meistä tullut hakkelusta, aloitti ajaja puheen, kun ei vaaraa ollut enää peljättävissä. Jos tuo ryssä olisi ehtinyt ampua tai huutaa, ei meitä olisi pelastanut mikään. Nyt tuskin lienee mitään hätää, sillä jos punaiset olisivat jotakin huomanneet, olisivat ne jo niskassamme.

— Tuskinpa lienee. Mutta nyt kai sinäkin uskot, että olimme väärällä tiellä. Mutta hyväpä näinkin, kun ei tämä harhareissumme aivan hukkaan mennyt. Nyt Jekonniemeen nopeasti. Komppania meitä Ontrosenvaarassa jo odottaa vesissäsuin.

— — —

Tässä katkelma Karjalan metsäsissien monista seikkailuista, joita he saivat kokea taistellessaan Karjalan vapauden puolesta. Surullisin kaikista taisteluista oli kuitenkin Kiimasjärven taistelu tammikuun 20 päivänä, jolloin suomalaiset punaupseerikurssiaiset yllättäen hyökkäsivät Kiimasjärvelle, ja jolloin nuori ja hento, Nivalasta kotoisin oleva Marjoniemi joutui punapyöveli Antikaisen käsiin ja hänen hirvittävän kostonsa uhriksi.

Saavuin Kiimasjärven sairaalaan päivää ennen punaisten hyökäystä Tsholmosta, jossa varsinainen rintamalinja silloin sijaitsi, ja kun joudun oikeudessa todistamaan Antikaista vastaan, haluan muutamalla sanalla muistella tapausta sellaisena, kun se on muistissani säilynyt.

Kiimasjärven kansakoulu, jossa sairaala ja esikunta sijaitsivat, oli komea kaksikerroksinen rakennus. Toiselta puolen ympäröi sitä järvi, toiselta sankka metsikkö. Järven toisella puolen, vastapäätä koulua oli Kiimasjärven kylä, johon oli sijoitettu karjalainen vartiokomppania, jonka punaiset saivat sitten täydellisesti yllätetyksi. Muita aseellisia joukkoja ei kylässä ollut.

Sairaalassa on joukko potilaita. Erikoisesti on mieleeni jäänyt muuan hento ja nuori suomalainen, joka oli samassa järvenpuoleisessa huoneessa kuin minäkin. Hän rupesi kyselemään minulta rintamakuulumisia. Kerroin hänelle viimepäivien taisteluista, voitoista ja tappioista. Siinä puhuessamme ilmoittaa hän olevansa kotoisin Nivalasta, olemme naapuripitäjien poikia. Jutellessamme sytytän tupakan. Nivalainen toverini pyytää savuja. Vedämme tupakan yhdessä, sillä niitä on vaan muutamia.

Nukkumaan mennessäni riisun ainoastaan saappaat jaloistani ja takin päältäni. Rintaman äkkiyllätykselliset olot ovat vielä veressäni. Nukun makeasti sängyssä, jota en ole edes nähnytkään kahteen kuukauteen. Yöllä herään ja sytytän tupakan. Nivalainen toverinikin on hereillä. Vaihdamme muutaman sanan ja vedämme tupakan jälleen yhdessä. Vähäistä myöhemmin ryntää eräs karjalainen mies sisälle huutaen:

— Punaiset ovat kylässä!

Se oli hirveä, odottamaton sanoma. Kaikki ovat nopeasti pystyssä. Samassa alkaa kuulua ammuntaa. Ikkunat helisevät mennessään palasiksi, uunista lentelee savenkappaleita. Ryntään huoneesta eteiseen. Sairaanhoitajatar jakaa kivääreitä ja panoksia. Minäkin saan yhden. Näen sukset seinää vasten pystyssä. Aijon juuri ottaa ne, mutta samassa tulee oikea omistaja ja estää aikeeni. Juoksen raput alas. Punaiset ampuvat ovea, josta meidän on mentävä ulos. Pääsemme onnellisesti metsän suojaan.

Katselemme siinä punaisten mellastusta jäällä. He kehoittavat meitä antautumaan. Vastaamme ampumalla. Naisia ja lapsia juoksee jään yli. Kukaan heistä ei pääse meidän puolellemme. Erään karjalaisen vartiomiehen, joka myöskin juoksee jään yli, saavat punaiset kiinni ja ampuvat silmäimme edessä.

Näemme, että vastarinta on turhaa. Alamme perääntyä. Edellämme muutaman sadan metrin päässä kulkee pitkä jono pakolaisia. Päästyämme metsästä jäälle ilmestyy metsän reunaan mies, joka huutaa meille jotakin ja tekee käsillään merkkejä. Matka välillämme on kuitenkin niin pitkä, ettemme eroita sanoja. Arvelemme, että hän on joku meikäläisistä ja että hän kyllä tulee peräämme. Huutaja kääntyy kuitenkin takaisin ja häviää metsään. Koulun suunnalta kuuluu vielä ammuntaa. Punaiset eivät ole huomanneet perääntymistämme.

Mutta nivalainen toverini on poissa joukostamme. Huomaan sen jo matkalla ja Vonkajärvellä, ensimmäisessä pysähdyspaikassamme, varmistun asiasta. Oliko nivalainen toverini juuri Marjoniemi? Ja kuka oli se mies, joka huusi ja viittoi meille metsänreunasta? Todennäköisesti Marjoniemi, joka tahtoi ilmoittaa, ettei hän jaksa kiirehtiä joukkoomme. Siinä hän ehkä muisti, että vielä voi ehtiä esikunnan mukaan, joka läksi rakennuksesta viimeisenä. Hänen saapuessaan koulun pihalle olivat punaiset pihalla ja esikunnan hevonen mennyt. Todennäköisesti näin on käynyt, sillä sairaalan keittäjätär, muuan karjalainen nainen, joka oli varastossa pakkaamassa tavaroita ja huomasi vaaran vasta sitten, kun punaiset olivat paikalla, paetessaan näki Marjoniemen pihassa olevan tallin luona. Nähtävästi tässä hän joutui punaisten pyövelien käsiin ja saavutti kauhean kohtalonsa.

Akonlahden kenttäsairaalassa maatessamme saimme tiedon erään suomalaisen nuorukaisen hirveästä polttokuolemasta.

Syyn ja seurauksen laki on toteutunut. Se on johdattanut Isänmaansa kavaltajan, punakomentaja Antikaisen suomalaisen oikeuden käsiin korjaamaan satoa kylvöstään. Mutta mikä on hänen tuomionsa oleva? Minkä rangaistuksen hänen tekonsa ovat ansainneet? Sen tietävät ainakin Kiimasjärvellä hyökkäyksen aikana olleet henkilöt. He osaisivat tuomion lukea ja panna sen myöskin täytäntöön.

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

Niin pian kuin puvun vaihto oli suoritettu de la Gardie lähti tapaamaan armeijan ylipäällikköä, kreivi Gyllenhjelmiä, joka muuten oli hallitsevan herttuan avioton poika. Mennessään hän antoi hovimestarille käskyn pitää Hartikkaa silmällä. Ketään ei saanut laskea siihen huoneeseen, jossa Hartikka istui.

Hän saapui pian ja oli mitä loisteliaimmalla tuulella.

»Herttuan tulo on onneksi kiinnittänyt ihmisten huomion puoleensa, mutta voin vakuutta teille, että te herttuan jälkeen olette kaupungin eniten puhuttu henkilö. Ritari von Mauerbruchin kaatuminen kaksintaistelussa on nyt kaikkien huulilla ja teidän nimeänne mainitaan kaikkialla. Mutta suurimmassa vaarassa ei ollut sittenkään Jaakko de la Gardie ettekä Te, vaan. . .»

»Vaan kuka? Mestari Klausko?» huudahti Hartikka kiihkeästi ja pahat aavistukset valtasivat hänen mielensä.

»Rauhoittukaa toki! Hänet lähetettiin jo vangitsemaan kreivin toimesta.

»Vangitsemaan! Miksi niin?»

De la Gardie hymyili. »Sehän on selvää. Kreivin täytyy antaa saksalaisille se käsitys, että kaikki tehdään syyllisten rankaisemiseksi. Isänne on siis vangittu ja teidän päästänne on luvattu palkinto.»

»Sallikaa minun kiittää Teitä mitä lämpimimmin, arvoisa herra», sanoi Hartikka liikutettuna. De la Gardien tarkoitus selvisi hänelle nopeasti.

»Minä en saa tietää Teistä mitään. Muutenhan meidän voidaan väittää olleen samassa juonessa. Isänne suhteen voitte olla huoleton. Hänet havaitaan aikanaan syyttömäksi ja korvaukseksi vankinaolostaan palkataan opettajaksi herttuan pojalle, nuorelle Kustaa Aadolfille. Te itse olette nyt Antti Laurinpojan, Puotilan herran ratsumiehiä. Te ilmoittaudutte heti minun mukanani kreivi Gyllenhjelmin luona ja saatte häneltä kirjeen Antti Laurinpojalle. Sitten ratsastatte häntä vastaan pari ratsumiestä mukananne. Antti Laurinpoika on aamulla lähtenyt Kuusalusta, niin että Teidän ei tarvinne ratsastaa paljonkaan enempää kuin peninkulman.»

Hartikka kiitti nuorta suojelijaansa niin sydämellisesti kuin suinkin osasi. De la Gardie lähetti kutsumaan sisään muuatta korpraalia, ja tämän saavuttua hän käski:

»Katselehan tätä herraa hieman, Simuna. Valitse ratsumiehistäsi pari kolme suunnilleen samankokoista ja tuo heidät tänne, mutta nopeasti ja niin ettei puuha herätä huomiota.»

Simuna-korpraali pisti touhuksi ja muutaman minuutin perästä oli huoneessa kolme ratsumiestä, jotka ihmeissään katselivat ympärilleen. Heitä ei joka päivä kutsuttu niin korkean herran kuin de la Gardien yksityisiin huoneisiin.

De la Gardie katseli miehiä hetkisen ja arveli vihdoin, että Hartikalle parhaiten sopisivat nuorimman ryttärin varusteet. Hän oli samankokoinen, ja saappaatkin tuntuivat eniten samansuuruisilta. Ratsumies sai sitten hämmästyksekseen käskyn riisua vaatteet yltään, ja pian hän näki Hartikan pukeutuneena omiin tamineisiinsa. Hartikasta tuntuivat raskaat ryttärinsaappaat ja nahkakölteri ensin oudoilta. Kypärä ei ollut sopiva, se kolkkasi päässä hänen kävellessään ja niinpä se vaihdettiin sopivampaan. Si-

muna-korpraali sai käskyn opettaa Hartikalle, miten hänen tuli ratsumiehenä esiintyä.

Ei ollut pitkiä aikoja hukattavana. »Te pidätte suunne kiinni siitä, mitä nyt on tapahtunut täällä, kuuletteko, ratsumiehet! Jos minä havaitsen, että yksikin on aukaissut suunsa, niin teidät hirtetään kaikki kolme ehdottomasti tunnin sisällä siitä kun asia on tullut ilmi.»

Kun ratsumiehelle, jonka varusteet Hartikka oli saanut, oli tuotu toinen puku ja Hartikan lyhyt miekkailijannuttu oli piilotettu de laGardien omien vaatteiden joukkoon, poistuivat kaikki huoneesta. Simuna käski miesten satuloida hevoset itselleen ja sitten hän, kolme ratsumiestä mukanaan, lähti ylipäällikön palatsiin, jonne de la Gardie oli mennyt jo aikaisemmin.

He taluttivat hevosensa pihaan. Simuna meni sisään tapaamaan nuorta isäntäänsä ja ratsumiehet pitelivät hevosiaan pihassa. Lepattavat soihdut valaisivat puistoa. Ihmisiä kulki taukoamatta edes takaisin. Pari vallasnaista saapui kantotuoleissa. Jossakin soi luuttu. Talon ikkunat olivat kirkkaasti valaistut. Sotamiehet olivat sytyttäneet nuotioita vähän kauemmas puiston sisään.

Hartikasta tämä kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Tämä päivä oli taas äkkinäisesti muuttanut hänen elämänjuoksuaan. Aamulla hän oli kuin tuntenut, että jotakin poikkeuksellista täytyisi tapahtua. Hän oli tulemassa mieheksi ja oli juuri tänään joutunut ajattelemaan, että hänen piti keksiä itselleen elämänura. Mutta mikä? Sitten oli tullut ritari von Mauerbruch ja kaksintaistelu, ja äkkiä hän havaitsi, että hänen elämänsä oli kääntynyt uuteen vaiheeseen, josta ei ollut paluutietä. Hänen elämänsä oli todellakin kovin äkkijyrkkä käänteissään. Nyt hän oli ratsumies Hartikka Yrjönpoika Antti Laurinpojan, Puotilan herran ratsulipullisessa, vaikka ei ollut vielä edes tavannut päällikköään.

Pari vanhempaa sotamiestä kulki ohitse kovaäänisesti leikkiä laskien. Heillä näkyi olevan vähän hatussa. Sitten tuli joku palatsin naispalvelija, joka ryhtyi kiivaaseen sananvaihtoon sotamiesten kanssa. Ja vielä sen kestäessä kulki ohitse kaksi mustaan kaapuun pukeutunutta miestä, nähtävästi pappeja tai ehkä kreivin kirjureita ja heidän välissään — mestari Klaus! Pari sotamiestä kulki muutamia askeleita jäljempänä.

Kasvatusisä kulki niin läheltä Hartikan ohitse, että hän olisi ylettynyt kädellään koskettamaan häneen. Hartikka huudahti vaistomaisesti ja vei sitten käden suunsa eteen. Hänen sydämensä sykähti kiivaasti. Hän lähtisi nyt uuteen tehtäväänsä, ja jos sota alkaisi, hän joutuisi ehkä lähtemään tapaamatta kasvatusisäänsä. Hän vilkaisi nopeasti ympärilleen. Ei, hänen olisi sittenkin viisainta olla ilmaisematta itseään! Eihän tiennyt, ketä täällä kulki.

Kuin Hartikan ajatusten jatkoksi aukeni silloin palatsin pääovi, ja useita aatelismiehiä, jotka Hartikka tunsi Tallinnan suurimmiksi ylimyksiksi, astui ulos. Saksalaiset olivat kiihtyneitä, sen näki heidän kiivaista eleistään ja kuuli heidän kovaäänisestä haastelustaan. Hartikka katsoi siihen suuntaan mihin mestari Klaus oli mennyt. Tämä oli jo mennyt sisään jostakin pienestä ovesta saattajiensa mukana. Hartikka huokaisi helpoituksesta. Samassa saapui korpraali Simuna.

»Mitenkä sinä satuloit hevosesi, senkin tolvana», hän ärjäsi Hartikalle ja töyttäsi tätä kylkeen. Katso, mitenkä olet kiertänyt satulavyön!» ja kun Hartikka tulipunaiseksi karahtaen kääntyi hänen viereensä kiristämään satulavyötä, kuiskasi Simuna, heidän ollessaan kumartuneena siipinahan suojaan ikäänkuin varusteita korjaillen:

»Sinä lähdet heti Kuusalun tietä ja ratsastat herra Antti Laurinpoikaa vastaan. Annat hänelle tämän kirjeen, jonka minä nyt panen taskuusi ja teet sitten niinkuin siellä käsketään. Nämä miehet tulevat mukaasi. Tässä on lisäksi valtakirja, jolla pääset ulos. Mutta älä luota liikaa siihen, sillä kaikki tulliportit ovat vartioidut!»

»Entä herra de la Gardie?»

»Mitä sinä hänellä? Luuletko kenties, että hän tulee pitelemään sinun jalustintasi kun nouset ratsaille?»

»En, olisin vain tahtonut kiittää häntä. . .»

»Jätä sellaiset herrasväen pelit ja opettele harjaamaan hevosesi kunnollisesti. Mutta — harjasta puheen tullen — sinun oma harjasi on ensin lyhennettävä. Eihän tuollaiset herran kutrit sovi ratsumiehelle. Tulehan tänne!» Ja sitten hyväntahtoinen korpraali nykäisi häntä hihasta ja sanoi äkäisesti ääneensä. »Katsohan, hunsvotti, että tämä on viimeinen kerta, kun satuloit hevosesi tuolla tavalla. Luuletko sinä, että hänen armollaan on varaa menettää joka päivä valtion hevonen satulalyöttymän takia, ja minkälaiset sen jouhet ovat! Mars talliin!

(Jatkuu.)

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM HÄMEENLINNA.

Po:n kerhoilta oli uudessa kerhohuoneistossa »Sini-Karhussa» 28. 3. 35. Sen järjesti Ao I:n ryhmä c ja muodostui siitä innoittava nuorisotilaisuus. Rj R. B o i j e r piti tervehdyspuheen, jonka jälkeen ryhmän tytöt esittivät uusimpia taistelulaulujamme. Kun eräs sinimusta oli lukenut pohjalaisen murrejutun, astui puhujakorokkeelle Hämeen Sanomain »Jussi». Puheessaan hän mainitsi, kuinka vapaussodassamme nuoret näyttelivät tärkeätä osaa ja lausui toivomuksenaan, että myöskin nykyinen nuoriso tarpeen vaatiessa pysyisi vartiopaikallaan yhtä tinkimättömästi kuin vapaussodan nuorisokin. Puheen jälkeen luettiin Po:n oma lehti »Sinis», johon jokainen kirjallisia taipumuksia omaava sinimusta oli kirjoittanut isänmaanrakkautta uhkuvan kirjoituksensa. Sinimustatytöt esittivät jälleen reippaita taistelulaulujaan. Prj Reino A r p p i puhui vielä sinimustille nykyhetken nuorison velvollisuuksista. Lopuksi laulettiin yhteisesti »Luo Lippujen».

Po:mme on tehnyt useita hyökkäysretkiä Hämeenlinnan ympäristöön ja onnistuneetkin niissä odotusten mukaisesti.

Prj.

SM VIITASAARI.

27. 3. pidettiin poikien kokous IKL:n toimistossa. Laulettiin »Oolannin sota» ja Ps luki kirjoituksensa »Härmän laki» ja »Isänmaan suuri hätä» ja sm Pauli L i n n a n s a a r i luennoi aiheesta »Mikä on IKL ja sen suhde SM-järjestöön? Lopuksi laulettiin »Luo Lippujen» ja »Karjalan maa».

30. 3. pidettiin tyttöjen Ao:n kokous. Sm Pauli Linnansaari piti kokouksen, jossa luettiin »Suomen Heimosta» Ilmari Kiannon kirjoitus »Suur-Suomesta» ja Pauli Linnansaari luennoi aiheesta IKL:n suhde SM:iin Lopuksi laulettiin Luo Lippujen

Ps.

SM JYVÄSKYLÄ.

Jyväskylän Sinimustilla oli 30. 3. -35. kolmannet Rj-kurssit, joille osallistui 30 sinimustaa. Po:ssamme on nyt päästy Rj:en puutteesta näiden kurssien jälkeen. Sinimustat seurasivat koko päivän luentoja. Kurssien johtajana toimi SmPrj P. P. H o v i l a i n e n. — Jo helmikuussa sinimustat vuokrasivat itselleen huoneuston. Huoneusto on ollut n. 10 vuotta käyttämättä, joten sinimustilla on ollut suuri työ huoneuston sisustamisessa. — Huoneuston hankkimisen johdosta on jäsenmäärämme kasvanut n. 20 %. — Taistelu jatkuu, ja voitto on meidän.

SmPrj.

SM OULU.

Alaosaston järjestämä valatilaisuus oli IKL:n kerhossa 24 p:nä maaliskuuta 1935 alkaen klo 17.

Tilaisuus aloitettiin laululla »Luo lippujen». Alokaskouluttaja Sauli K o s k i n i e m i puhui Karjalasta ja Suur-Suomesta. Aj S u i s t o l a lausui Uuno Kailaan kirjoittaman runon »Rajalla», jonka jälkeen laulettiin »Sinimustain marssi». Valapuheen piti Viljo N o r v i o. Lopuksi laulettiin yhteisesti »Vala».

Tilaisuudessa oli läsnä noin 100 jäsentä.

Prj.

'Suomen Karhu'

kaunis sini-musta-valkoinen pikkuryijy tai ryijytyyny, mitä parhain lahja jokaiseen kotiin (joko valmiina taikka työtarpeina!).

»Suomen Karhun» on piirt. A. W. Raitio, koko 60x60 sm. Nukkalangat 63:35, kaikki työtarpeet kutoen 93:—, ommellen pellavakankaalle 115:—, juutekankaalle 95:—. R u u t u m a l l i ohjeineen seuraa lankoja. V a l m i i k s i k u d o t t u n a on hinta 225:—.

Tilaukset joko os. O y. N e o v i u s, Helsinki, Kalevank. 12 (tai sivuliikkeistä Turussa ja Viipurissa sekä lankaedustajilta eri paikkakunnilla) taikka I K L:n K a u p p a O y., Mikonk. 15. A, Helsinki. Postitilauksissa on hintoihin lisättävä postikulut.

Neovius 1—8—8—9

Kahvila ja ruokala **KAIKU**
Suositellaan! **Heinola.**

T. MALENIUKSEN
Ravintola-, Kahvila- ja Ruokalaliike
Heinola, puh. 99. *Suositellaan!*

Herrain Vaatetusliike Lindroos
Heinola Puh. 100 ja 200.

SM KUOPIO.

Kerhoiltamme 26. 3. muodostui juhlalliseksi valatilaisuudeksi, jossa 15 uutta jäsentä vannoi ikuisen valansa Suur-Suomen puolesta. Valan otti pastori L a u r i l a pitäen myös valapuheen, jonka perustana olivat sanat: »Ei muuta kunniaa kuin kuulla kummuiltansa sun kuusiesi kuiskinaa, kun sä kätkenyt olet hänet viime lepohon». Valan jälkeen laulettiin »Kuullos pyhä vala». Uusi Pj:mme, opettaja L i l j a v i r t a, puhui kaikille jäsenille ja etenkin vasta vannoutuneille valamme suuresta merkityksestä. Rj. Ethel K i n n u n e n lausui. Ohjelmassa oli vielä yhteislaulua.

Perjantaisin on ollut tyttöjen ja poikien käsityöillat, jolloin jäsenemme ovat valmistaneet käsitöitä ensi kuussa pidettäviin myyjäisiin.

Paikallisosastollamme on nyt oma laulukuoro, joka aikoo esiintyä yleisessä juhlassamme toukok. 5 p:nä.

SmPs.

SM IISALMI.

Po:n kirkossakäynti oli v.k. 31 pnä. Samana päivänä teki iskuryhmä onnistuneen hyökkäysretken Ahmon Kumpulaan. T.k. 7 pnä oli 2 ryhmää hyökkäysretkellä Runnilla Nivanmäen talossa. Tilaisuus onnistui hyvin, vaikka kommunistit olivatkin repineet kaikki mainosjulisteet pois.

SmPrj.

SM KIURUVESI.

Syksyllä perustettu Po:mme toiminta on tähän saakka ollut hiljaista, sisäistä koulutustyötä. Kerhoiltoja on ollut 2 kertaa kuukaudessa. 16. 1. oli Po:mme valatilaisuus. Aluksi laulettiin »Luo lippujen. SM Pj. A *Huttunen* puhui sinimustille. SM P. *Simojoki* piti vaikuttavan valapuheen ja otti valan SM-alokkailta, jonka jälkeen laulettiin »Vala». SmPj. jakoi SM-merkit. 2. 4. pidettiin tyttöjen alaosaston perustava kokous. Po:mme jäsenmäärä on kasvanut tänä keväänä yli 100 %. Sinimustan tilauksia hankittiin jäsenlukuun nähden lähes 2-kertainen määrä.

11.—12. 4. vieraili Po:ssamme sinimusta *Heikkinen* Helsingistä. 12. 4. Po:llamme oli kerhoilta, jossa sm Heikkinen selosti Sinimustien toimintaa antaen meille arvokkata neuvoja ja ohjeita.

SmPrj.

SM HEINOLA

Sinimustien toimintaa Heinolassa on haitannut sopivan kokoontumispaikan puute. Mahdollisuuksien mukaan on kuitenkin koetettu toimia, sillä innostus asiaan on suuri. Ryhmäkokouksia on pidetty. Samoin keskustelu- ja väittelytilaisuuksia.

Jäsenluku on jatkuvasti kohonnut. Tänä vuonna vannoi 13 uutta jäsentä valan ja sen jälkeen on jäseniä liittynyt lisää 28. Vaikkakin vaikeudet ovat suuret, niin uskomme, että innostuksemme pystyy ne voittamaan.

»Jo sarastaapi uuden päivän koitto,
yö pitkä vaihtuu uuteen huomeneen.
Jo kangastaapi meille Sinimustain voitto,
mi yksin johtaa Suomen suuruuteen.»

Pj.

W. A. Winblad
Pieksämä
Suosittelee monipuolista liikettään.
Kangas-, Jalkine-, Valmiiden vaatteiden-, Lyhyttavara-, Kirja-, Paperi-, Herkku-, Hedelmä- ja Sekatavaraosastojaan.
Sivuliike
Kirkonkylän ja aseman välillä
Kirja-, Paperi-, Hedelmä-, Herkku- ja Sekatavaroilta.
W. A. WINBLAD, Pieksämä.

Sekatavarakauppa
Joh. Sepponen
Pieksämäki. Puh. 27.
Sivuliike
Kaakinmäki. Puh. 88.

Pieksämäen Kauppa
O. Y.
Pieksämä — Puh. 85.
Myy edullisesti
siirtomaa-, kangas-, kenkä-, talous- ja ruokatavaroita.
Orimattilan Villatehtaan edustus.

Hammaslääkäri
ESTERI HORMAVAARA
Vastaanotto 9—12 ja 17 -18
Ei lauant. i.p.

Liha- ja Ruokatavarakauppa
A. Kaipaisen Perill.
Pieksämäki. Puh. 47.

Pieksämäen
Naisten ja Miesten
Hattuliike
Pieksämä - Puh. 112.

Kello & Kulta O.Y.
Pieksämäki
Puhelin 50

Valokuvaaja
Arvi Matilainen
Pieksämä.

Naisten ja Miesten
Vaatetus- ja Lyhyttavaraliike
JUHO PÖNTINEN
Pieksämäki - Puh. 115.

A. SALO

Kangas- ja Valmiiden vaatteiden kauppa

KUOPIO
Puh. 814 Asunto 40

Suositellaan

Koululaismerkkejä

Kultaseppo Ilmarinen

Kuopio - Puijonkatu 19.

Valmistamme myös valokuvausharrastelijoiden ottamia kuvia. Tutustukaa hintoihimme ja työnlaatuun.

Älkää unohtako!

„ROHDOS" tarjoaa
Parasta
Paljon ja
Huokealla

Kuopion Rohdoskauppa Oy.

Kuopio
Kauppakatu 43, puh. 351

HOTELLI KUOPIO

Herkku- ja Hedelmäkeskus

Kuopio, Kauppak. 39
Puh. 1148

Kahvila Keskus

Kauppak. 41. Puh. 1118

Suositellaan

IKL:n
Pohj.-Savon Piiritoimisto
Kuopio
Maaherrankatu 21. Puhel. 55.
Toimistoaika klo 11—15.

Siera Super Radiovastaanottaja

Tämän hetken suosituin kone hintaluokassaan yleisvirralle sekä vaihtovirralle myy varastosta

P. V. SOININEN OY.
Kuopio, Kauppak. 12. Puh. 1332.

HUONEKALULIIKE
PUIJO
KUOPIO, VUORIKATU 18
Kuopion Puuseppätehdas Oy:n Myyntikonttori.

Kuopion Kirja & Paperikauppa.

Pääliike Maaherrank. 12. Puh. 414.
Sivuliike Maaherrank. 3. Puh. 1024.

Suositellaan

Parturi & Kampaamo

Kuopio
Kauppakatu 28.

Suositellaan arvoisalle yleisölle

Pieksämäellä laenehtii politiikka usseesti lakkapeänä. Parraat kuvvaakset kaekista suap

Pieksämäk-

lehestä, joka on porvarloihe aenoa eänekannattaja koko seuvussa. Sentähe liikeimmeisettii julukasoovat siinä kaekki ilimotuksesannii.

Tilluuhinta huhtkuun alusta vuoen loppuun vuan 20 markkoo.

SANOMALEHTI „UUSIMAA"

PORVOO, RUNEBERGINK. 33
PUH. TOIMITUS 274, KONTT. 127

Uudenmaan vanhin suomenkielinen maaseutulehti. Edullinen ilmoitusväline.

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO, RUNEBERGINK. 33.
PUHEL. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä huokealla.

Kiuruveden Kirkonkylän

Osuuskassa

maksaa säästäjille korkeimman koron 4 ¼ %.

Säästäjä!

Kotiseutusi osuuskassa on paras talletuspankkisi.

Kiuruveden

Paloapu-yhdistys

Paikkakunnan edullisin palovakuutuslaitos.

Osuusliike Elo r.l.

Kiuruvesi

Puhelin 13.

Kiuruveden Säästöpankki

maksaa korkeimman talletuskoron ja myöntää auliisti huokeakorkoisia kiinnityslainoja, etupäässä maakiinteistöihin.

Auki joka arkipäivä kello 10—14 p.

Kahvila LOTTA

Kiuruvesi.

Paikkakunnan suosituin kahvila.

Käyttämällä tätä tuette Sk. ja Lottatyötä.

Kiuruveden Kangaskauppa

KIURUVESI. Puh. 25.

Myy kaikkea alaansakuuluvaa tavaraa edullisesti.

Fr. Hämäläisen

Vaatetusliikettä Kiuruvedellä

Suositellaan!

Puhelin 49.

Arvoisalle yleisölle suosittelen **monipuolista kangasvarastoani**

IIDA NISKANEN

KIURUVESI.

Matkustajakoti KESKUS

(entinen LEPOLA)

Huoneita 10 markasta alkaen. Kiuruvesi. Puhelin 72.

Kahvila. **Ravintola.**

VALOKUVAAJA Ilmi Remes
AUTOILIJA Olli Remes
Puhel. 97. Kiuruvesi

Liikkeenharjoittajain Keskinäinen Vakuutusyhtiö.

Palo-, auto- ja työväentapaturma-vakuutuksia edullisimmin

Kiuruvedellä *myöntää*

Poliisikonstaapeli
Arvo Soininvaara. *Puh. 45.*

HUOM.!
Vakuutusmaksut halvemmat kuin tariffiyhtiöissä.

O. Jukaraisen
puuseppä-, ruumisarkku- ja seppeleliikettä
Kiuruvedellä suositellaan. Puh. 82.

Hilja Ruotsalaisen
Kirja-kauppa
Kiuruvesi
Puh. 63

VELJEKSET MÄHÖSEN
Puuseppä ja Ruumisarkkuliike
Kiuruvesi

Täydellisin ja ajanmukaisin liike paikkakunnallaan.
Omat ruumisvaunut.

Kellosepänliike
VÄINÖ SALO
Kiuruvesi. Puh 102.

Myy edullisesti kaikkia alaankuuluvia tavaroita

T:mi Ambro Kärkkäinen
Kiuruvesi
Ruoka- ja Siirtomaatavarakauppa
Puhelin 2.

K. K. Miettinen
Kiuruvesi
Leipomo - Kahvila
Puh. 85

Eläinlääkäri
Lauri P. Hyvärinen, Kiuruvesi

Hammaslääkäri
Ilmari Juva, Kiuruvesi, puh. 90.
Vastaanottoajat klo 11—12 ja 15—16.

Uusi Puutarhaliike
Omistaja A. Ryhänen
Iisalmi - Puhel. 126

Suosittelee kauniita kukkalaitteita ja seppeleitä

SAVO N:o 1
SAVO N:o 2
SAVO N:o 3
Polkupyöriä ja Polkupyörän osia - Urheilutarvikkeita

Iisalmen Urheiluliike
Puh. 151.

T:mi Krogerus
IISALMI

Nahkakauppa
Puh. 50.

M. Vilhusen
Nahkakauppa
Iisalmi
Puh. 285.

Kahvila — Ruokala
AUTOMAATTI
IISALMI.
Suositellaan!

Sinimustat!
Kirjat ja koulutarpeet ostatte edullisimmin
E. Rissasen Kirjakaupasta
Iisalmessa. Puh. 80.

Matkustajakoti OTAVA
(Ent. Turistihotelli Savo)
Iisalmi, puh. 257. Aseman läh.
Suosittelee siistejä ja halpoja huoneita 15 mk:sta alkaen.
KAHVILA

L. Kananen
Iisalmi
Puh. 187 ja 283.

OY. SALMETTAREN KIRJAPAINO
IISALMI. PUH. 7

Kahvila Kotileipomo Ruokala
Iisalmi
Savonkatu 17. Puh. 121
Suositellaan

Iisalmen Rautakauppa
AUG. RÄIHÄ. Puh. 4
SUOSITELLAAN!

Pohjois-Savon Sekatavarakauppa
Iisalmi
Puh. 82 ja 300

Hotelli Seurahuone
Iisalmi
Savonkatu 24. Puh. 346.
Omist. Iida Bolander
Ystävällinen kohtelu.
Huoneita 20:- alkaen

Janne Julkunen
IISALMI.

Asa Lyytikäinen
Kenkäkauppa
Iisalmi Puh. 92

E. HUJANEN
Kahvila - Leipomo
Suositellaan

Muotiliike Irja
Iisalmi, Puh. 17
Suositellaan!

Iisalmen Kangas- ja Muotiliike
ANNI VÄNSKÄ
Puh. 158. Yksit. 68.

Satamakauppa
Iisalmi
Uusi osoite 5. V alkaen
Pohjolan- ja Savonkadun kulma

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.